

Hồi 1

Bỏ trêu gái thị vệ ăn đờn

-Hồ Nhất Dao ! Huyệt Khúc Trì ! Huyệt Thiên Khu !

-Miêu Nhân Phượng ! Huyệt Địa Nương ! Huyệt Hợp Cốc !

Một thanh âm khàn khàn, trầm trọng khẽ hô lên. Tiếng hô đầy vẻ oán độc và phần nộ. Tiếng nói rít lên từ kẽ răng đưa ra tựa hồ tiếng nguyên rủa có tính cách vĩnh viễn cả ngàn năm. Mỗi chữ là một giọt máu, một cơn cừ hận.

Độc ! Độc ! Độc ! Độc !

Bốn tiếng vang lên. Bốn tia kim quang thấp thoáng. Bốn mũi kim tiêu liên chiêu phóng ra bắn vào hai cái biển gỗ.

Mặt phải và mặt trái mỗi tấm biển đều vẽ toàn thân một hình người.

Một tấm vẽ đại hán rậm râu đầy vẻ thô hào. Bên cạnh hình vẽ chua ba chữ Hồ Nhất Dao.

Còn tấm biển kia vẽ một hán tử cao nghều mà gầy khẳng kheo, bên cạnh chua ba chữ Miêu Nhân Phượng.

Trên đồ hình ghi rõ những huyết đạo ở khắp thân thể.

Phía dưới một bài là một cái chuôi để cầm.

Hai tên tráng hán thân thủ mau lẹ, mỗi tên cầm một cái biển chạy quanh trong luyện võ sảnh.

Một bà già lối ngoài năm chục tuổi ngồi trên ghé ở góc đông bắc nhà địa sảnh hô tên huyết đạo ở đồ hình Hồ Nhất Dao hoặc Miêu Nhân Phượng.

Một chàng thiếu niên anh tuấn trạc ngoại đôi mươi nai nịt gọn gàng, đeo túi da cắm mấy chục mũi kim tiêu, cứ nghe bà già hô lại vung tay một cái, một đạo kim quang bắn ra cắm vào một bài.

Hai tên tráng hán cầm biển đầu bịt lưới bằng dây thép, mình mặc áo bông dày, trước ngực lại một tấm da bò để phòng chàng thiếu niên phóng tên trạch đích, mũi kim tiêu có bắn trạch vào người hấn cũng không đến nỗi bị thương. Hai người này lúc nhô lên cao, lúc thụt xuống thấp, xoay chuyển mộc bài để thiếu niên khó lòng bắn trúng.

Phía ngoài cửa sổ nhà đại sảnh, một thiếu nữ và một thanh niên đứng nấp ở đó. Hai người này chọc thủng giấy dán trên cửa sổ thành hai lỗ nhỏ để ghé mắt dòm trộm. Họ nhận ra thân thủ chàng thiếu niên trong luyện võ sảnh không phải là tầm thường, phóng tiêu rất chuẩn đích, bắn không sai phát nào, bất giác hai người đưa mắt nhìn nhau, nét mặt lộ vẻ kinh dị.

Trên trời mây kéo đen nghịt. Mưa rào đổ xuống như trút nước. Thỉnh thoảng lại có tiếng sét nổ chớp nhoáng nghe rất kinh hãi.

Những giọt mưa lớn bằng hạt đậu trút xuống đất bắn tung đến ngoài cửa sổ, vào mình cặp nam nữ thiếu niên. Hai người này đều mặc áo vải dầu. Cảnh tượng trong luyện võ sảnh khiến chúng động tính hiếu kỳ, lại dán mắt dòm vào.

Bỗng nghe bà già lên tiếng :

-Về phần bắn trúng đích đã tạm được nhưng chưa đủ kinh lực. Bữa nay hãy luyện tới đây.

Mụ nói rồi từ từ đứng dậy.

Thiếu nữ kéo tay hán tử vội xoay mình đi ra ngoài.

Hán tử khẽ hỏi :

-Coi có thích không ?

Thiếu nữ đáp :

-Người ta luyện tiêu có gì mà thích ? Gã đó bắn khá đấy.

Hán tử hỏi :

-Ai chả biết người ta luyện tiêu. Nhưng trên mộc bài sao lại viết những gì Hồ Nhất Dao, Miêu Nhân Phượng ?

Thiếu nữ đáp :

-Cái này có vẻ tà môn, sư ca còn không hiểu thì tiểu muội biết thế nào được. Chúng ta về hỏi gia sẽ rõ.

Thiếu nữ chừng mười tám, mười chín tuổi, gương mặt tròn trĩnh, cặp mắt đen láy, hai má ửng hồng. Toàn thân cô lộ ra một vẻ thanh xuân hờ hờ.

Hán tử mắt to mày rậm, lớn hơn thiếu nữ sáu bảy tuổi, dáng điệu thô hào. Trên mặt đầy những vết sẹo nhỏ màu tím. Tướng mạo gã tuy xấu xa nhưng bộ pháp nhẹ nhàng, tinh thần bảo mãn, hùng khí bùng bột.

Hai người xuyên qua ngoài viện, trời mưa càng lớn khiến mặt đầy nước đọng.

Thiếu nữ lấy khăn tay lau những giọt nước. Mặt cô bóng loáng càng lộ vẻ kiều diễm.

Hán tử nhìn thiếu nữ, bất giác ngẩn người ra.

Thiếu nữ nghiêng đầu cố ý cho nước mưa trên nón chảy vào cổ áo hán tử.

Hán tử đang ngơ ngẩn xuất thần vẫn không hay biết.

Thiếu nữ cười khanh khách khẽ gọi :

-Chàng ngốc ơi !

Rồi tiến vào hoa sảnh.

Đầu đằng đông trong sảnh đường đốt một đồng lửa lớn, hơn hai chục người ngồi vây quanh để hơi quần áo ướt đầm nước mưa.

Bọn người này đều mặc áo ngắn màu đen hay màu lam. Có người dắt binh khí bên mình. Đây là bọn tiêu khách gồm bọn chạy cờ và phu khuân vác.

Trong sảnh đường còn ba hán tử ăn mặc theo kiểu võ quan. Mấy người này cửa chạy vào trú mưa, đang cởi áo ướt ra. Đột nhiên chúng nó thấy thiếu nữ xinh đẹp bất giác mắt sáng rực cả lên.

Thiếu nữ đi đến bên bọn người đang hơ quần áo, kéo một lão già gầy nhom ra một chỗ, kể lại chuyện vừa dòm trộm thấy ở nhà hậu sảnh cho lão nghe.

Lão này lối ngoài năm chục tuổi, tinh thần tráng kiện, mái tóc đốm bạc, người cao không đầy năm thước nhưng mục quang lấp lánh, oai phong凛冽.

Lão nghe thiếu nữ kể chuyện bất giác khẽ chau mày khẽ trách :

-Người lại đi gây chuyện thị phi rồi. Người ta mà biết ra là rước lấy phiền não vào mình đó.

Thiếu nữ lè lưỡi ra cười đáp :

-Gia gia ! Mỗi bận lão nhân gia đi bảo tiêu là lại mắng hài nhi. Lần này là lần thứ mười tám rồi.

Lão già hỏi :

-Ta hỏi người : tỷ dụ ta đang dạy người luyện công mà có người đến dòm trộm thì câu chuyện sẽ ra sao ?

Thiếu nữ đang miệng cười nhí nhảnh, nghe phụ thân nói mấy câu này, bất giác trái tim chìm hẳn xuống. Cô nghĩ tới năm ngoái có người lén đến ngoài cửa coi trộm phụ thân diễn võ. Lão biết rồi nhưng không nói ra. Đến khi thử phóng tỳ tiễn, đột nhiên bắn ra một phát tên làm đui một con mắt người đó. Đây là lão mới nhẹ đòn cảnh cáo, nếu lão vận hết kinh lực thì mũi tỳ tiễn xuyên vào óc rồi, còn sống làm sao được ?

Sau đó phụ thân cô nói cho nghe : lén học nghệ thuật là một điều tối kỵ trong võ lâm khiến người ta căm giận gập trăm lần kẻ ăn cắp tài vật.

Thiếu nữ nhớ lại chuyện này rồi không khỏi có lòng hối hận vì đã ngó trộm người luyện võ. Nhưng bản tính quật cường, hiếu thắng, chẳng chịu thua hơi, cô đáp :

-Gia gia ! Tiêu pháp của gã đó cũng bình thường thôi, ai học lén làm chi ?

Ông già sa sầm nét mặt, trách móc :

-Con nha đầu này ! Hể người mở miệng ra lại nói người chẳng ra gì.

Thiếu nữ mỉm cười hỏi :

-Ai bảo tiểu nữ vào làm con gái Bách Thước Thần Quyền Mã lão tiêu đầu ?

Ba tên võ quan đang sưởi lửa thỉnh thoảng có liếc mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp nhưng cha con cô nói khẽ quá nghe không rõ. Chỉ có câu sau cùng cô lớn tiếng khiến cho một tên quan quân nghe thấy mấy chữ " con gái của Bách Thước Thần Quyền Mã lão tiêu đầu " liền đưa mắt ngó lão già thấp lùn, bé nhỏ, gầy nhom. Hấn lại trông đến lá tiêu kỳ cắm ở ngoài cửa sảnh đường. Lá cờ này nèn vàng thêu chỉ đen thành hình con ngựa mọc cánh.

Hấn kịt mũi một cái tự hỏi :

-Bách Thắng Thần Quyền ư ? Nói khoác quá nhỉ.

Nguyên lão già họ Mã kia tên gọi Hành Không, người giang hồ tặng cho ngoại hiệu là Bách Thắng Thần Quyền. Thiếu nữ tên gọi Mã Xuân Hoa, con gái yêu độc nhất của lão.

Danh tự này có vẻ phàm tục nhưng đối với con nhà võ, hoa mùa xuân là đẹp rồi. Hán tử cùng cô đi coi trộm người luyện tiêu tên gọi là Từ Tranh, đồ đệ của Mã Hành Không.

Từ Tranh ngồi bên đống lửa, thấy đối phương vô lễ, vẻ mặt cùng hùng hổ, trợn mắt nhìn võ quan không ngớt.

Tên võ quan lối ngoài ba mươi tuổi, mình cao lừng rộ, vẻ mặt kiêu hãnh. Hấn nổi lên tràng cười hô hố ngó đồng bọn ở mé tả hỏi :

-Người hãy coi gã tiểu tử kia, cặp mắt như gà chọi. Nếu người mà vụng trộm mẹ gã thì không biết đến thế nào ?

Thế rồi hai tên võ quan cùng nhìn Từ Tranh mà cười ha hả.

Từ Tranh tức quá đứng phắt dậy quát hỏi :

-Người bảo sao ?

Tên võ quan cười hì hì đáp :

-Chú nhỏ kia ! Ta nói có điều chi làm lẫn thì ta xin lỗi chú.

Từ Tranh bản tính cương trực thấy người ta xin lỗi rồi cũng bỏ qua. Gã toan ngồi xuống thì người kia lại cười nói :

-Ta biết có kẻ không phải vụng trộm với mẹ gã mà chỉ muốn vụng trộm em gái gã.

Từ Tranh nháy vọt lên toan lại độn thủ.

Mã Hành Không vội quát :

-Tranh nhi ! Ngồi xuống !

Từ Tranh gạc nhiên, nét mặt đỏ gay hỏi :

-Sư phụ ! Lão nhân gia... lão nhân gia có nghe thấy không ?

Mã Hành Không thản nhiên đáp :

-Người ta làm quan ở nha môn có nói mấy câu thì đã sao ?

Từ Tranh trước nay không bao giờ dám kháng cự nửa lời của sư phụ. Gã chỉ hần học nhìn tên võ quan kia rồi từ từ ngồi xuống.

Ba tên võ quan lại cười rộ không còn úy kỵ gì nữa. Chúng nhìn mxk bằng cặp mắt đầy vẻ dâm tà.

Mã Xuân Hoa thấy ba người vô lễ đã toan nổi nóng nhưng cô biết thủy chung gia gia không muốn đắc tội với quan nha. Cô liền nghĩ cách đánh nhau với ba tên võ quan thối tha một trận cho bỏ ghét.

Đột nhiên tia chớp lấp lánh chiếu sáng vào gian sảnh đường.

Tiếp theo là tiếng sét nổ làm chấn động màng tai mọi người, tưởng chừng như đánh trúng căn nhà này.

Trời lại mưa như trút nước. Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nói :

-Trận mưa này dữ quá xin cho vào ẩn trong bảo trang một lúc.

Những tên nam bộc trong trang đáp vọng ra :

-Trong nhà đã đốt lửa. Mời các vị vào đây sưởi ấm.

Một nam một nữ đây cổng tiến vào.

Người đàn ông thân hình tựa hồ cây ngọc, khí vũ hiên ngang. Trên lưng đeo một cái bọc, người y độ trên dưới ba mươi.

Nữ lang ước chừng hăm hai, hăm ba tuổi. Da trắng như tuyết, mày xinh như vẽ. Thật là một giai nhân tuyệt sắc.

Mã Xuân Hoa đã kể vào hàng mỹ nữ nhưng nữ lang vừa tới hình ảnh cô liền bị xóa nhòa.

Cả hai đều không mặc áo mưa. Thiếu phụ mình khoác áo ngoài của đàn ông mà cũng toàn thân ướt đẫm.

Người đàn ông dặt tay thiếu phụ. Thái độ hai người rất thân mật khác nào đôi vợ chồng trong buổi tân hôn.

Người đàn ông kiểm một bó rơm trải xuống đất rồi nâng ỡ thiếu phụ ngồi vào tỏ ra âu yếm đến cùng cực.

Y phục của hai người rất hoa lệ. Trên cổ thiếu phụ còn đeo chuỗi hạt châu, hạt nào cũng tròn trĩnh tinh vi. Hiển nhiên giá trị không phải tầm thường.

Mã Hành Không ngẫm ngẫm lo thay cho hai người, lão lẩm bẩm :

-Giải đất này không được thái bình, cường đồ ẩn hiện thường thường. Cặp vợ chồng này phi phú tắc quý mà sao không đem theo ý bộc hộ vệ, chỉ trợ hai người trên bước đường xa ?

Tuy lão đã suốt đời len lỏi trên chốn giang hồ mà cũng không đoán ra được lai lịch hai nhân vật này.

Mã Xuân Hoa thấy thiếu phụ ra chiều mỗi mệt, cặp mắt đỏ hoe, dường như nàng đi đường gặp trận mưa rào làm cho vất vả cực nhọc. Nếu nàng mặc áo ướt sưởi lửa, khí lạnh thấu vào thân thể, tất bị cảm mạo phong hàn.

Cô liền mở rương quần áo lấy một bộ y phục của mình đi tới bên nàng nói :

-Nương tử ! Nương tử hãy thay tạm lấy bộ quần áo vải thô này của tiểu muội, chờ quần áo khô rồi sẽ thay trở lại.

Thiếu phụ rất lấy làm cảm kích nhìn cô mỉm cười. Nàng đứng lên đưa mắt nhìn trượng phu để hỏi ý.

Chàng trai gật đầu rồi nhìn Mã Xuân Hoa nở nụ cười tạ ơn.

Thiếu phụ dặt tay Mã Xuân Hoa đi vào hậu viên để thay đổi áo quần.

Ba tên võ quan đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ khác lạ. Chúng nghĩ tới lúc thiếu phụ thay áo, nàng để lộ tấm thân tuyệt mỹ không bút nào tả xiết.

Tên võ quan lớn mặt nhất vừa rồi đã đấu khẩu với Từ Tranh khẽ nói :

-Ta phải vào coi một cái mới được.

Một tên khác đáp :

-Này lão Hà ! Đừng có làm nhộn !

Tên võ quan họ Hà rấp rím cặp mắt đứng lên khoa chân cất bước. Không hiểu hấn nghĩ gì quay lại lượm thanh yêu đao dưới đất cài vào bên mình.

Từ Tranh bị hấn làm nhục trong lòng vẫn còn phẫn nộ. Bây giờ gã thấy tên võ quan đi vào hậu viên liền quay lại nhìn sư phụ. Gã thấy Mã Hành Không đang nhắm mắt dưỡng thần. Còn hai vị tiêu đầu họ Thích, họ Dương, năm tên chạy hiệu và mười mấy tên cước phu đang canh giữ ở bên xa tiêu. Cách phòng vệ rất nghiêm mật, quyết chẳng đến nỗi xảy chuyện bất trắc, gã liồn theo sau tên võ quan kia.

Tên võ quan nghe tiếng bước chân ở sai lưng, quay lại ngó thấy Từ Tranh liền toét miệng cười hỏi :

-Tiểu tử ! Người mạnh giỏi chứ ?

Từ Tranh đáp :

-Xú võ quan ! Tôn giá mạnh gọi ả ?

Tên võ quan lại cười hỏi :

-Người muốn đánh nhau chằng ?

Từ Tranh đáp :

-Đúng thế ? Gia sư không cho ta đánh người. Chúng ta lên đi đánh nhau một keo cho thảo thích.

Tên võ quan ỷ mình võ công cao cường, chẳng coi gã tiểu tử này vào đâu nhưng thấy bọn bảo tiêu đông người mà bên hấn chỉ có ba tên, nếu xảy ra cuộc quần ẩu nhất định là mình phải thua. Bây giờ hấn thấy gã lên đi một mình đòi tử đấu là một cơ hội rất tốt liền gật đầu cười nói :

-Được lắm ! Chúng ta đi xa một chút. Nếu sư phụ người nghe thấy tiếng thì cuộc tử không thể thành được.

Hai người đi qua cái sân rộng, định tìm nơi vắng vẻ động thủ. Bỗng thấy trên hành lang một người đi tới.

Người này mặc áo gấm, lối mười bảy, mười tám tuổi, mày thanh mắt sáng. Chính là chàng thiếu niên vừa luyện tiêu.

Từ Tranh động tâm tự nhủ :

-Ta mượn luyện võ sảnh của chàng này để tửt đấu là hay hơn hết.

Gã liền tiến lại chấp tay nói :

-Chào huynh trưởng !

Thiếu niên xá một cái rồi hỏi :

-Khách quan có điều chi dạy bảo ?

Từ Tranh trở tên võ quan đáp :

-Tại hạ cùng vị quan gia đây có điều xích mích, mong huynh trưởng cho mượn nhà luyện võ sánh một lúc.

Thiếu niên rất lấy làm kỳ lạ, tự hỏi :

-Sao gã này biết nhà mình có luyện võ sánh ?

Nhưng con nhà luyện võ, nghe người ta muốn tử đấu đều lấy làm thích thú liền đáp :

-Hay lắm Hay lắm !

Chàng liền dẫn hai người vào luyện võ sánh.

Lúc này bà già và bọn tránh đình đều giải tán hết rồi. Trong luyện võ sánh chẳng còn một ai.

Tên võ quan thấy bốn mặt tường vách đều treo võ khí đao, thương, kiếm, kích chẳng thiếu thứ gì. Ngoài ra còn bao cái, tui đựng tên, thạch hoả, thạch cổ bỏ đầy mặt đất. Mé tây trồng sẵn bảy mươi hai cây mai hoa trang. Hắn lầm nhảm gật đầu nghĩ bụng :

-Té ra đây là một nhà luyện võ, chắc bản lãnh của họ không phải tầm thường.

Hắn liền nhìn thiếu niên chấp tay nói :

-Tại hạ đến quý trang mà chưa kịp thỉnh giá cao tính đại danh của chủ nhân.

Chàng thiếu niên vội đáp lễ, hỏi :

-Tiểu nhân họ Thương, tên họ Bảo Chấn. Cao tính đại danh hai vị là gì ?

Từ Tranh vội đáp :

-Tại hạ là Từ Tranh. Gia sư làm tổng tiêu đầu ở Phi Mã tiêu cục tên gọi Bách Thắng Thần Quyên Mã Hành Không.

Gã nói rồi trợn mắt nhìn võ quan tự nhủ :

-Người nghe thấy oai danh của sư phụ ta đã biết lợi hại chưa ?

Thương Bảo Chấn chấp tay nói :

-Tại hạ được nghe tiếng đã lâu. Xin vị này cho biết cao danh.

Tên võ quan đáp :

-Tại hạ là Ngự tiền thị vệ Hà Tư Hào.

Thương Bảo Chấn hỏi :

-Té ra các hạ là một vị thị vệ đại nhân. Tiểu tử thường nghe nói ở kinh sư trong đại nội có mười tám cao nhân. Chắc Hà đại nhân đều biết cả.

Hà Tư Hào đáp :

-Tại hạ được biết quá nửa.

Từ Tranh lớn tiếng :

-Thương công tử ! Xin công tử làm trọng tài cho cuộc tử đấu giữa tại hạ và ông bạn họ Hà được công bằng. Bất luận ai thắng ai bại xin đừng nói với người ngoài.

Gã chỉ sợ sư phụ biết chuyện sẽ trách mắng.

Hà Tư Hào cười khanh khách nói :

-Thắng được tên tiểu tử lấy gì làm vinh mà còn đi khoác lác với người ngoài ?
Ngốc tiểu tử ! tiến lên đi !

Hắn vén áo trường bào dắt vào đai lưng.

Từ Tranh cởi áo bào, quần bím tóc trên đỉnh đầu. Hai chân xoạc ra, hai tay nắm lại thành quyền. Thái độ rất trấn tĩnh.

Hà Tư Hào ngó thấy tư thức đúng là kiểu cách của môn Tra quyền lúc bắt đầu động thủ. Hắn vững tâm nghĩ thầm :

-Tưởng Bách Thắng Thần Quyền ghê gớm thế nào, há ra là Tra quyền thì đưa trẻ lên ba cũng biết rồi, chẳng có chi kỳ lạ.

Nguyên Đàm, Tra, Hoa, Hồng tự xưng là Bắc quyền tứ gia, những môn Đàm thoái, Tra quyền, Ha quyền, Hồng quyền là những quyền thuật lưu truyền rất rộng rãi ở phương Bắc. Bất cứ ai là người đã luyện quyền pháp cũng hiểu được một đôi phần vì những môn này thuộc về công phu nhập môn trong quyền thuật.

Hà Tư Hào thấy quyền pháp đối của đối phương tầm thường liền nhìn Thương Bảo Chấn cười nói :

-Tại hạ xin phô trương chút nghệ thuật kém cỏi.

Hắn ra chiêu Thương Võ Dã Mã Phân Mấn nhắm đánh tới Từ Tranh. Hắn đã sử Thái cực Quyền.

Hiện thời võ công của Thái cực môn thanh thế rất thịnh. Ai cũng biết là một quyền pháp nội gia rất lợi hại.

Từ Tranh không dám chần chờ, đưa chân trái đạp về phía sau, nửa người trên chuyển thành thế tọa bàn. Tay phải chống xuống, tay trái móc lên thành chiêu Hậu Xoa Liệu Chưởng. Gã ra tay cực kỳ mau lẹ.

Hà Tư Hào thấy chiêu thức này luồng kinh đạo không đến nỗi kém cỏi, hắn vội sử chiêu Chuyển Thần Bảo Hồ Quy Sơn tránh khỏi đòn móc.

Từ Tranh liền ra chiêu Cung Võ Giá Đả. Quyền bên phải đánh ra đến véo một cái nhằm vào trước mặt đối phương.

Hà Tư Hào né tránh rồi sử chiêu Như Phong Tự bế.

Quyền chưởng hai người đụng nhau. Hà Tư Hào cảm thấy cổ tay ngâm ngấm đau không khỏi nghĩ thầm :

-Nội lực thành lõi này mạnh thật.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã trao đổi mười mấy chiêu.

Thương Bảo Chấn đứng bên theo dõi cuộc đấu thấy Từ Tranh cước bộ vững vàng phóng quyền mãnh liệt. Còn Hà Tư Hào thân hình nhẹ nhàng. Hiển nhiên khinh công rất có căn bản.

Cuộc đấu đang hăng. Hà Tư Hào bỗng nổi lên tràng cười ha hả, phóng chưởng đánh trúng vào mí mắt Từ Tranh.

Từ Tranh phóng cước đá lại. Hà Tư Hào nghiêng mình né tránh, ra chiêu Ngọc Nữ Xuyên Thoa.

Chát một tiếng.

Hắn lại đánh trúng cánh tay Từ Tranh.

Từ Tranh vẫn thản nhiên múa quyền đánh gấp. Đột nhiên gã đánh thẳng một chiêu Cung Bộ Phách Đả.

Bình một tiếng vang lên.

Gã đánh trúng một quyền vào trước ngực đối phương. Thoi quyền này luồng lực đạo rất trầm trọng.

Hà Tư Hào chân bước loạng choạng, lùi lại mấy bước rồi ngồi phệt xuống đất.

Bỗng nghe thanh âm thiếu nữ trong trẻo cất lên :

-Hay quá !

Thương Bảo Chấn quay đầu nhìn lại thấy hai nữ nhân đứng trước cửa sảnh đường. Một thiếu phụ và một thiếu nữ phòng khuê.

Lúc trước chàng ngưng thần theo dõi không hiểu sau mình có người đến từ lúc nào.

Nguyên Mã Xuân Hoa và thiếu phụ thay áo rồi qua đây nghe tiếng tử võ quát tháo liền lân vào coi.

Mã Xuân Hoa thấy sư huynh tử đấu với tên võ quan mà gã lại đắc thắng. Bất giác cô bật tiếng hoan hô.

Hà Tư Hào đã bị một quyền đánh trúng đau điếng người, lại mất mặt với đàn bà. Hắn thẹn quá hóa giận liền nhảy xổ lại, đồng thời rút yêu đao chém tới.

oOo